

узналъ за това, скубалъ побѣлѣлитѣ си коси отъ яростъ, задѣто се оставилъ да го измами единъ варваринъ и още на слѣдната (775) година потеглилъ противъ българитѣ, но изъ пжтя получилъ ударъ и на връщане умрѣлъ. Съ смъртта на Константина Погоната българитѣ се избавили отъ най-страшния си врагъ, който прѣдприелъ въ дългото си царуване 9 похода противъ тѣхъ и употребилъ всичката си енергия и огромни срѣдства за да унищожи младата имъ държава и да разшири империята отново до Дунава.

При кроткия и болничавъ синъ на Константина (Лъвъ IV Хазарски) Византия живѣла въ миръ съ българитѣ, но тоя именно миръ далъ възможностъ на българскитѣ боляри да започнатъ отново старитѣ си партизански борби. Телеригъ навѣрно се е опиталъ да усили каганската властъ, като се опиралъ на многобройнитѣ славяни въ царството си, затова повдигналъ противъ себе си българската аристокрация, която споредъ тогавашната ни държавна наредба началствувала и управлявала и, като не можалъ да устои противъ силата на боляритѣ, за да не бждѣлъ на сила светъ отъ прѣстола или убитъ, избѣгалъ (въ 777 г.) въ Цариградъ. Императорътъ го приелъ съ почитъ, покрѣстилъ го, направилъ го патриций и го оженилъ за братовчедката на жена си.

Бардамъ (777—803 г.).— На мѣстото на Телерига билъ избранъ Кардамъ, сдържанъ и прѣдпазливъ господаръ. Той съумѣлъ отъ една страна да обуздае боляритѣ и да засили господарската властъ, а отъ друга страна използвалъ затрудненото положение на Византия, за да разшири царството си съ завземане на славянски земи въ Македония.

Най-напрѣдъ Кардамъ се заловилъ да унищожи вжтрѣшнитѣ размирици и да тури редъ въ държавата си и, при всичко че между славянитѣ въ Македония и Гърция имало силно движение противъ Византия, не се намѣсилъ, та византийскиятъ полководецъ Ставраки можалъ да усмири разбунтуванитѣ славяни съ голѣми жестокости (въ 783 г.). Но тия именно жестокости накарали славянитѣ да се стремятъ още повече да се присѣдинятъ къмъ българската държава.